

sedmikrásky

kristina ohlssonová

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Kristina Ohlssonová

Sedmikrásky

sedmikrásky

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2010
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2013

ISBN 978-80-87497-41-8
ISBN 978-80-7473-132-7 (PDF)

Na počátku

Nikdo nemůže mít pocit většího bezpečí.

Ta zelená kvetoucí louka jí vždycky patřila. Nebylo nijak těžké ji získat. Stačilo jen přenechat podkrovní pokoj jejich venkovského domu sestře. Nechápala, jak její sestra mohla na takovou dohodu přistoupit, vždyť to byl docela obyčejný podkrovní pokoj. Nahlas však nic neřekla, aby si to sestra náhodou ještě nerozmyslela a nepožadovala něco víc.

Louka přímo navazovala na jejich zahradu a byla zarostlá hustou divokou trávou. Když byla malá, dosahovaly jí konečky trávy až po bradu, avšak teď v dospělosti to bylo sotva po pás. Když po louce ladným krokem procházela a pohledem hledala kvítí, které by utrhla, tráva jí hladila nohy. Potřebovala ticho, jinak by kouzlo neúčinkovalo. Hledala sedm různých druhů kvítí, které si dá večer pod polštář. Tak se to o letním slunovratu dělá, aby ho ve snu spatřila. Muže, za něhož se provdá.

Když jako malá trhala kvítí poprvé, věřila tomu a sestra si ji dobírala.

„Ty chceš určitě vidět Viktora,“ posmívala se jí.

Už tehdy byla naivní a hloupá. Nezáleželo jí na Viktorovi, nýbrž na někom úplně jiném. Bylo to její tajemství.

Od té doby ten obřad praktikovala každý rok.

Teď už byla samozřejmě příliš velká na to, aby takovým pověrám věřila, a přesto to pro ni bylo důležité. A krom toho neměla na práci nic lepšího, konstatovala trpce v duchu. Rodiče pokaždé trvali na tom, že slunovrat budou slavit v ústraní na venkově, což jí působilo čím dál větší utrpení. Letos byla navíc pozvaná na oslavu ke kamarádce Anně, jejíž rodiče pořádali velký večírek a dovolili svým dětem, aby si i ony pozvaly své kamarády.

Otec jí však plány překazil.

„Budeme slavit jako vždycky. Všichni společně. Dokud u nás bydlíš, budeš slunovrat trávit s námi.“

Při těch slovech se jí zmocnila doslova panická hrůza. Copak otec nechápe, že to přehání? Bude trvat desítky let, než bude vůbec moct pomyslet na vlastní bydlení. Sestru, kterou nikdy nikdo na žádný večírek nepozval, ani nenapadlo se za ni přimluvit. Sestře na venkově s rodiči nic nechybělo, a dokonce se zdálo, že jí je příjemná společnost těch podivných hostů, kteří po setmění vycházeli ven ze sklepa a usazovali se na verandě, kde matka pro jistotu vždy předem stáhla žaluzie, aby dovnitř bylo vidět co nejméně.

Nenáviděla je. Na rozdíl od zbytku rodiny nedokázala k těm zuboženým, zapáchajícím lidem, kteří nebyli schopni vzít život do vlastních rukou, cítit náklonnost ani soucit. Copak se nezmůžou na nic jiného, než se schovávat u nich ve sklepě? To jim opravdu stačí tak málo? Ona by se s takovým málem nespokojila. Vlastně nebyla spokojená nikdy. Nikdy a s ničím.

„Miluj bližního svého,“ promlouval jí do duše otec.

„Člověk by měl být vděčný za to, co má,“ přizvukovala mu matka.

Ona je však už dávno přestala poslouchat.

Všimla si ho, právě když trhala čtvrtou květinu. Zřejmě ze sebe vypravil nějaký zvuk, jinak by ho vůbec ne-

zaregistrovala. Rychle odtrhla soustředěný pohled od lučního kvítí a otočila se. Oslnilo ji slunce, takže viděla jen tmavou siluetu. Nezahlédla, kdo to je, ani nedokázala odhadnout jeho věk.

Rukou si zastínila oči a přimhouřila je. Teprve nyní ho poznala. Viděla ho před pár dny s otcem, když večer přivedl nové hosty. Byl vyšší než většina ostatních. Ne starší, jen vyšší. A také mohutnější. Měl ostře řezané vystouplé čelisti a široká ústa, díky nimž vypadal jako americký voják z nějakého filmu.

Jeden druhého bez hnutí pozorovali.

„Co děláš venku? Máš být ve sklepě,“ poučila ho se zdviženým nosem, ačkoli věděla, že jí nerozumí.

Nikdo z jejich hostů neuměl švédsky.

Protože muž dál mlčel a nehýbal se, povzdychla si a znovu se pustila do trhání kvítí.

Zvoneček.

Kopretina.

Vtom za sebou zaznamenala pomalý pohyb. Ohlédla se, aby se podívala, kam má muž namířeno, a zjistila, že přistoupil blíž.

Jednou byla s rodiči na Kanárských ostrovech. To bylo poprvé a naposledy, co jeli na normální dovolenou k moři. Tamní ulice byly plné toulavých psů, kteří obtěžovali turisty, ale otci se je dařilo odhánět.

„Kšc,“ zasyčel pokaždé a hodil jim kámen opačným směrem, aby odlákal jejich pozornost.

Většinou se mu to povedlo. Pes se rozběhl za kamenem a nechal je na pokoji.

Ten muž na louce jí ty toulavé psy připomněl. V jeho očích bylo cosi nevypočitatelného, nedefinovatelného. Snad dokonce zlomyslného. Znejistěla. Náhle nevěděla, jak se zachovat. Hodit kamenem nepřicházelo v úvahu. Letmý pohled směrem k domu ji pouze utvrdil v tom, co dobře věděla: že rodiče se sestrou odjeli do

města pro čerstvé ryby. To byla další takzvaná tradice, kterou si vymysleli, jen aby udrželi zdání normální rodiny. Ona s nimi jako vždy jet odmítla, raději si chtěla v klidu natrhat kytičku.

„Co chceš?“ vyhrkla podrážděně. A taky trochu báživě. Na svůj instinkt se mohla spolehnout a dobře věděla, co to je skutečné nebezpečí. Všechny smysly jí napovídaly, že musí okamžitě ovládnout situaci. Pevně sevřela ruku v pěst a cítila, jak ji stonky květin škrábou do dlaně. Chyběla jí už jen jedna. Sedmikráska. Pěkná, ale plevel, jak říkával její otec.

Mladík mlčky postoupil ještě o pár kroků blíž, až od ní byl sotva na dva metry. Po tváři se mu pomalu rozlil široký úsměv. V tu chvíli pochopila, o co mu jde.

Její nohy byly rychlejší než myšlenky. Morkem kostí jí projel útekový reflex a rozběhla se. Byla ani ne dvě stě metrů od domu a nahlas volala o pomoc. Její kvílivé výkřiky však pohltilo ticho louky. Suchá zem utlumila dusot jejích pružných nohou, stejně jako těžkou ránu, když ji po pouhých pár krocích povalil na zem. Jako by si byl od začátku jistý, že mu neunikne, a náskok jí dopřál jen proto, že ho její útěk vzrušoval.

Otočil ji na záda a začal z ní strhávat šaty. Počíнал si tak systematicky, až jí blesklo hlavou, že to určitě nedělá poprvé. Bránila se jako zvíře, avšak marně.

Když bylo po všem a ona ležela plačící v kráteru, který svými těly vyhloubili ve vysoké trávě, věděla, že se s tím nikdy nevyrovná. V zatnuté pěstí, jejíž klouby měla rozdrásané tím marným zápasem, ještě stále svírala kytičku lučního kvítí. Náhle ji pustila, jako by se o ni spálila. Teď už jí k ničemu nebyla. Už věděla, čím tvář se jí bude zjevovat ve snu.

Zaslechla zvuk blížícího se auta rodičů, ale stále ještě nebyla schopná vstát. Pozorovala mraky na obloze, které jako by si hrály na honěnou. Vypadalo to, že na

světě se nic nezměnilo, ačkoli ten její byl navždy v troskách. Ležela tam do té doby, než ji rodiče začali hledat. Když ji nakonec našli, už to však nebyla ona, nýbrž někdo úplně jiný.

Současnost

„Pánbůh dal, pánbůh vzal
otcem naším navždy zůstal.
Jediným cílem jeho
jest blaho lidu všeho.“

Pátek 22. února 2008

Stockholm

Jakob Ahlbin přednášel jako vždy s velikým zápalem. Netušil, že brzy zemře a že to je poslední přednáška jeho života. Měl za sebou dlouhý den, který však uběhl nebývale rychle. Publikum mu naslouchalo se zájmem, což ho hrálo u srdce.

Když o pár dní později pochopil, že je vše ztraceno, v duchu si promítl právě tuto poslední přednášku, jež sehrála rozhodující roli. Napadlo ho, jestli snad při zodpovídání závěrečných dotazů neprozradil, že ví něco, co by vědět neměl. Ale ne. Až do okamžiku své smrti byl přesvědčen o tom, že katastrofu nemohl nijak odvrátit. Ve chvíli, kdy na spánku zaregistroval dotyk chladné lovecké pistole, už bylo po všem. To však neznamenalo, že by necítil hluboký smutek, že jeho život musí skončit. Mohl toho tomuto světu ještě tolik dát.

Přednášel už tolikrát, že si ani všechny své přednášky nepamatoval, a dobře věděl, že je nadaný řečník. Průběh přednášek a také otázky posluchačů se opakovaly. Měnilo se jen publikum. Někteří posluchači přicházeli na doporučení, jiní si k němu našli cestu sami. Na tom Jakobovi nezáleželo. Roli přednášejícího si užíval tak jako tak.

Na úvod obvykle promítal fotografie člunů. Možná to byl laciný trik, ovšem jak dobře věděl, nechaly ty snímky jen málokoho chladným. Tucet lidí tísnících se v maličkém člunu na širém moři, den za dnem, týden za týdnem vyčerpanějších, odevzdanějších osudu. Před nimi na obzoru se jako nedosažitelný sen rýsuje Evropa.

„Myslíme si, že víme, o co jde.“ Těmi slovy obvykle začínal. „Že se to odehrává v jiném světě, že nám se nic podobného nikdy nestalo a stát nemůže.“

Nenápadným kliknutím vyměnil snímek a za jeho zády se objevila mapa Evropy.

„Lidská paměť bývá někdy krátká,“ povzdychl si. „Neuvědomujeme si, že před pouhými několika desítkami let zuřila v Evropě krutá válka a lidé v panice prchali z jedné země do druhé. Zapomínáme i na to, že před půldruhým stoletím se přes milion Švédů rozhodlo opustit Švédsko a začít nový život v Americe.“

Rukou si pročísl vlasy a na chvíli se odmlčel, aby se ujistil, že mu publikum věnuje maximální pozornost. Poté dalším kliknutím vyměnil fotografii a na plátně za ním se objevili herci Max von Sydow a Liv Ullmannová ve filmovém zpracování známého románu Vilhelma Moberga *Emigranti*.

„Milion lidí,“ zopakoval o něco hlasitěji. „Nemyslete si, že hrdinové tohoto filmu snad spatřovali v pouti do Ameriky něco jiného než trest. Kdyby mohli, zůstali by samozřejmě v rodném Švédsku. Zamyslete se nad tím, co by se asi muselo stát vám, abyste spálili všechny mosty, vzdali se svého dosavadního života a začali nový život na neznámém kontinentu bez jediné koruny v kapse a s majetkem, který se vejde do jednoho ztraceného kufru.“

Slovo ztracený zvolil Jakob úmyslně. Klející kněz je něco nevídaného.

Moc dobře věděl, kdy může očekávat odpor. Někdy přicházel už při pohledu na hlavní hrdiny *Emigrantů* Karla-Oskara a Kristinu, jindy o něco později. A dnes to bylo právě při slově zatracený. Jeden mladík v přední řadě se zatvářil obzvlášť rozhořčeně a ve chvíli, kdy chtěl Jakob pokračovat, zdvihl ruku.

„Promiňte, že vás přerušuju,“ začal zajímavým hlasem, „ale jak to sakra můžete srovnávat?“

Jakob dobře věděl, co bude následovat, avšak naoko nechápavě svažtil čelo.

„Švédové, kteří emigrovali do Ameriky, tam přece dřeli jako koně. Oni tu zemi pomohli vybudovat. Naučili se anglicky a přijali tamní kulturu. Okamžitě si sehnali práci a sami se o sebe postarali. Zato přistěhovalci, které máme dneska ve Švédsku, nehnou ani prstem. Bydlí si na svých sídlištích a ani je nenapadne učit se švédsky. Jenom vesele pobírají příspěvky a na práci kašlou.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Do duší přítomných posluchačů se jako zlý duch vkradly obavy, aby se nestrhla hádka, a u některých i strach z odhalení, že se ztotožňují s mladíkovým názorem. Místností se šířilo tiché mumlání. Jakob chvíli vyčkával. Dlouho se snažil přesvědčit politiky, kteří mu ještě naslouchali, že takovéto smýšlení a frustraci nelze nechávat bez povšimnutí.

Mladík si založil ruce na prsou, bojovně vystrčil bradu a mlčky čekal na knězovu odpověď. Jakob mu úmyslně neodpověděl hned a tvářil se, jako by se s takovým názorem setkal poprvé. Ohlédl se na fotografii za sebou a potom znovu upřel pohled do publika.

„Myslíte si, že o tohle jim šlo? Že za tohle zaplatili 15 000 dolarů, jen aby se dostali z válkou sužovaného Iráku? Opravdu si myslíte, že snili o životě v chátrajícím paneláku na předměstí? Že si přáli bydlet s dalšími deseti dospělými v třípokojovém bytě, den za dnem,

bez práce a bez rodiny? Sami? 15 000 dolarů. Tolik je to stálo. Jednoho.“ Pro ilustraci vztyčil ukazováček.

„Domníváte se, že si ve své nejbujnější fantazii dokázali představit, do jaké izolace tu budou uvrženi? Že se lékaři v lepším případě uchytí jako taxikáři a lidé s nižším vzděláním budou úplně bez práce?“

Bez náznaku obvinění upřel pohled na mladíka, jenž se před chvílí tak rozohnil.

„Myslím, že měli úplně stejné představy jako Karl-Oskar a Kristina. Čekali, že to bude jako přijet před sto lety do Ameriky. Říkali si, že pro člověka, který je ochotný poctivě a tvrdě pracovat, se vždycky práce najde.“

Jakobův pohled utkvěl na mladé ženě se skelnýma očima, která v ruce žmolala kapesník.

„Domnívám se,“ pokračoval zvolna, „že jen velmi málo lidí by dobrovolně nečinně sedělo v panelákovém bytě, kdyby měli jinou možnost. To je můj názor, ke kterému jsem dospěl během své dlouholeté práce,“ dodal.

V tu chvíli došlo ke zlomu. Jako ostatně ve většině případů. Publikum ani nedutalo a poslouchalo se stále rostoucím zájmem. Jakob se pustil do vyprávění o přistěhovalcích, kteří přišli do Švédska v průběhu posledních dvaceti let, a na promítacím plátně se střídal snímek za snímkem. Byly to až bolestně ostré fotografie zachycující muže a ženy tísnící se na korbách nákladních aut směřujících z Turecka do Evropy.

„15 000 dolarů. Tolik dnes v Iráku stojí pas, cesta a minulost. Síť převáděčů zasahuje do celé Evropy a je zvláště rozvětvená v ohniscích ozbrojených konfliktů.“

„Co myslíte tou minulostí?“ otázala se žena z publika.

„Příběh potřebný pro žádost o azyl,“ vysvětlil Jakob. „Převáděč vám poradí, co musíte přesně říct, abyste vůbec měli šanci dostat povolení k pobytu.“

„15 000 dolarů?“ zeptal se pochybovačně jiný posluchač. „To je přece hrozně moc peněz. To je to opravdu tak drahé?“

„Lidé, kteří tyhle služby poskytují, vydělávají obrovské peníze,“ vysvětloval trpělivě Jakob. „Je to krutý a strašně nespravedlivý obchod. Ale zároveň, navzdory své brutalitě, vcelku pochopitelný. Evropa se před lidmi v nouzi uzavřela. Jediná cesta, jak se do ní dostat, je ta nelegální, ovládaná zločinci.“

Vzduchem zavířil roj rukou a následovala jedna otázka za druhou. Nakonec přišla na řadu i ona mladá dívka, která křečovitě svírala kapesník. Přes oči jí splývala přerostlá zrzavá ofina, která jí dodávala dojmu anonymity. Lidi jako ona člověk nikdy nedokáže později popsat.

„Copak to nikdo nedělá jen ze solidarity?“ zeptala se.

S takovou otázkou se Jakob během svých přednášek dosud nesetkal.

„Vždyť ve Švédsku i v jiných evropských zemích existuje spousta organizací pomáhajících uprchlíkům. To opravdu žádná z nich nepomáhá žadatelům o azyl dostat se do Švédska?“ pokračovala. „Lepším a humánnějším způsobem, než jaký nabízejí převáděči?“

Jakob tu otázku chvíli vstřebával, než odpověděl. Vlastně nevěděl, co na to říct.

„Pomáhat lidem do Evropy ilegální cestou by byl trestný čin. Ať už si o tom myslíme cokoli. Něco takového je proti zákonu, což, myslím, odradí i ty nejšlechetnější dobrodince.“

Poté se opět odmlčel a po chvíli přemýšlení pokračoval:

„Ovšem slyšel jsem, že by se to možná mohlo změnit. Doneslo se ke mně, že existují lidé, kteří s uprchlíky soucítí natolik, že by je dokázali dostat do Evropy za podstatně nižší částku. Ale jak říkám, nevím o tom nic konkrétního.“

Jakob se znovu odmlčel a v duchu se pomodlil k Bohu, aby to byla pravda. Přitom mu o něco povyskočil tep.

Přednášku zakončil jako vždy slovy:

„Myslím, že se nemusíme obávat, že by na světě existovala spousta lidí, jejichž největším přáním je žít bez práce a trvalého bydliště na předměstí Stockholmu. Musíme se však zamyslet nad něčím jiným. Co všechno je schopný udělat otec, aby zajistil bezpečnou budoucnost pro své děti? Čeho všeho je pro zlepšení svého života schopný člověk, který o všechno přišel?“

Zatímco se Jakobu Ahlbinovi po skončení přednášky dostávalo mohutného potlesku, na stockholmském letišti Arlanda právě přistával na pravidelné lince z Istanbulu Boeing 737. Kapitán mikrofonem oznámil, že venku jsou minus tři stupně a večer lze očekávat sněžení. Poděkoval cestujícím a vyjádřil přání, aby i v budoucnu využili služeb stejné letecké společnosti. Poté letuška pasažéry požádala, aby zůstali připoutáni, dokud nezhasne světélko znázorňující bezpečnostní pás.

Ali napjatě poslouchal, nerozuměl však ani angličtině, ani druhému jazyku, kterým byla zřejmě švédština. Po zádech mu stékal pot a košile, kterou si koupil těsně před odletem, se mu lepila na záda. Nechtěl se opírat o sedadlo, ale zároveň se bál na sebe poutat pozornost tím, že by seděl v předklonu, jak tomu bylo při cestě z Bagdádu do Istanbulu. V průběhu prvního letu se ho letušky několikrát ptaly, jestli je všechno v pořádku a nechce něco k jídlu nebo pití. Ali pokaždé jen zavrtil hlavou, hřbetem ruky si otřel pot ze spodního rtu a zavřel oči. Přál si, aby už byl v cíli a konečně si mohl vydechnout.

Sužoval ho strach. Rukama křečovitě svíral područky a měl pevně semknuté rty. Snad po sté se rozhlédl

po letadle ve snaze uhodnout, který z cestujících je pověřený ho doprovázet. Kdo je ona záhadná osoba, která cestuje s ním, jen aby na něj dohlédla, zda dělá všechno přesně podle úmluvy? Kdo je oním stínem, kterého si najal jeho osvoboditel? Kvůli němu. A kvůli všem ostatním. Aby se i druzí, kteří získali možnost vycestovat do Švédska za tak velkorysých podmínek, dostali do země bez problémů.

Falešný pas měl Ali zastrčený v náprsní kapse košile. Původně ho měl v příručním zavazadle, avšak když mu letuška ukázala nápis vysvětlující, že sedí u nouzového východu, a tudíž nesmí mít tašku pod sedadlem, nýbrž v horní zavírací přihrádce, téměř propadl panice. Chtěl mít pas stále u sebe.

Třesoucíma se rukama rozepnul zip tašky a chvíli mu trvalo, než tu knížečku s tvrdými deskami, která zapadla až na dno, našel. Popadl ji, zastrčil si ji do náprsní kapsy a teprve potom svěřil tašku čekající letušce.

Pokyny ohledně příletu do Švédska byly zcela jasné. V žádném případě nesmí požádat o azyl přímo na letišti a před výstupem z letadla se také nesmí zbavit pasu ani ho dát svému doprovodu. Pas jedné země ležící u Perského zálivu obsahoval vízum opravňující ke vstupu do země za účelem služební cesty. Jeho neznalost angličtiny by prý neměla být překážkou.

Letadlo nečekaně měkce dosedlo na přistávací plochu z tvrdého zmrzlého asfaltu a blížilo se k příletové hale.

„Co se stane, jestliže se mi to nepodaří?“ zeptal se Ali své spojky v Damašku, která mu tuto velkorysou možnost nabídla.

„Nedělej si starosti,“ odvětil muž s pousmáním.

„Musím to vědět,“ trval na svém Ali. „Co se stane, když nějaký z úkolů nesplním? Mluvil jsem s jinými lidmi, kteří se také chystají do Švédska. A ti mají úplně jiné podmínky.“

Muž se zamračil.

„Myslel jsem, že jsi vděčný, Ali.“

„To samozřejmě jsem,“ ujistil ho Ali rychle. „Jen bych chtěl vědět...“

„Nebud' tak zvědavý,“ přerušil ho muž ostře. „A za žádných okolností o tom nesmíš nikomu říct. *Nikdy*. Soustřed' se jen na jedno: dostaň se do Švédska tak, jak jsme to naplánovali, a následně splň svůj úkol. Pak se zase shledáš se svou rodinou. To přece chceš, ne?“

„Víc než cokoli jiného.“

„Dobře. Tak tolik nepřemýšlej a víc se snaž. Jinak bys taky mohl být strašně nešťastný.“

„Nešťastnější, než jsem teď, už být nemůžu,“ zašeptal Ali se skloněnou hlavou.

„Ale můžeš,“ odvětil muž tak chladným hlasem, až se Alimu strachy zatajil dech. „Co kdybys přišel o celou svoji rodinu, Ali? Nebo oni o tebe? Největší neštěstí je samota, to si pamatuj.“

Ali zavřel oči a věděl, že na ta slova nikdy nezapomene. Dobře poznal, co je to výhrůžka.

Když procházel pasovou kontrolou na letišti, znovu si ona slova vzpomněl. Teď už neexistovala žádná jiná cesta než ta, která mu umožnila nechat svůj dosa-
vadní život navždy za sebou.

Středa 27. února 2008

Stockholm

Domácí skořicové rohlíčky, které dnes členové kriminálního oddělení dostali k dopolední kávě, vypadaly jako něco úplně jiného. Peder Rydh si vzal hned dva a s úšklebkem strčil loktem do svého nového kolegy Joara Sahlina. Ten se zatvářil nechápavě a sám si nabídl jen jeden.

„Péro,“ prohodil Peder jednoslovně a zdvihl rohlíček do vzduchu, aby si ho Joar mohl prohlédnout.

„Prosím?“ zeptal se Joar a pohlédl mu zpříma do očí. Peder si ukousl půlku rohlíčku a s plnou pusou vysvětlil:

„Vypadá úplně jako zvadlý péro.“

Nato se posadil vedle nové aspirantky, která nastoupila k nim na patro teprve před pár týdny.

Peder měl za sebou těžký podzim a zimu. Od té doby, co oslavil první narozeniny svých dvou synů tím, že odešel od jejich matky, to s ním šlo z kopce. Ne v práci, nýbrž v soukromí. Jeho bývalá kolegyně a milenka Pia Nordhová ho odmítla s vysvětlením, že má někoho jiného.

„Tentokrát to vypadá vážně, Pedere,“ řekla mu. „Nechci zničit něco, z čeho mám tak dobrý pocit.“

Peder si jen posměšně odfrkl a v duchu si pomyslel, jak někdo může brát vážně vztah s takovou ženskou,

jako je Pia, měl ovšem tolik duchapřítomnosti, že nahlas neřekl nic. Alespoň prozatím.

Od té doby, co se s ním Pia přestala stýkat, se mu nedařilo najít si jiný objekt zájmu, což ho frustrovalo. To se však nyní změnilo. Nové policejní aspirantce sice mohlo být nanejvýš pětadvacet let, ale vypadala vcelku vyspěle. A hlavně: byla tu nová, takže se k ní ještě nestihly donést všechny historky, které o Pederovi kolovaly. Že podváděl manželku a nakonec ji opustil, stejně jako jejich roční dvojčata, která zradil hned dvojnásobně, když si během své už tak zkrácené rodičovské dovolené uvědomil, že být s dětmi doma není nic pro něj, a tuto úlohu znovu přenechal jejich matce, která se po roce těžkých poporodních depresí konečně vrátila na částečný úvazek do práce.

Peder se ke své nové kolegyni posadil co možná nejblíže, avšak tak, aby tím nevzbudil pozornost. Velice dobře ovšem věděl, že sedí až moc blízko. Kolegyně si nicméně neodsedla, což si Peder vyložil jako dobré znamení.

„Dobré rohlíčky,“ poznamenal s úklonem hlavy.

Aspirantka měla krátce střižené kudrnaté vlasy, které jí neposedně trčely na všechny strany. Kdyby zároveň neměla tak hezký obličej, nejspíš by vypadala jako rozčuchaný troll. Peder se rozhodl zariskovat a nasadil ten nejdrzejší úsměv, jakého byl schopen.

„Nepřipomínají ti náhodou něco?“ zeptal se a významně mrkl.

Mladá aspirantka mu věnovala jediný dlouhý pohled, načež se zvedla a odešla. Kolegové na protější straně stolu se výsměšně ušklíbli.

„Takovou příležitost dokážeš pokazit jen ty, Pedere,“ zavrtěl hlavou jeden z nich.

Peder neodpověděl a s uzarděním si usrkl horké kávy.

Vtom do dveří kuchyňky strčil hlavu kriminální komisař Alex Recht.

„Pedere a Joare, za deset minut je porada ve Lví kouli.“

Peder se nenápadně rozhlédl po ostatních a v duchu spokojeně konstatoval, že je zase všechno v pořádku. Kolegové ho sice považují za nadržného zoufalce, ale na druhou stranu je také jediný, kdo to v pouhých dvaatřiceti dotáhl na komisaře, a navíc v týmu legendárního Alexe Rechta.

Demonstrativně pomalu vstal a odložil prázdný hrnek na kuchyňskou linku, ačkoli přímo pod ní byla otevřená myčka a červený nápis *Uklízej nádobí do myčky. Samo tam nenaskáče.*

Fredrika Bergmanová dříve pociťovala s příchodem noci úlevu a radost, že si konečně může odpočinout. Ty časy však byly tak vzdálené, že jí připadaly skoro jako z minulého života. Nyní cítila úderem desáté hodiny, kdy na sebe začala upozorňovat potřeba spánku, jen paniku. Vypjala před nepřítelem prsa jako partyzán připravený bojovat do poslední kapky krve a obvykle bez větších problémů zvítězila. Její tělo i duše byly tak napjaté, že nemohla usnout ještě několik hodin po půlnoci. Únava jí působila téměř fyzickou bolest a dítě jí neklidně kopalo ve snaze matku upokojit, což se mu však téměř nikdy nepodařilo.

Její gynekolog se ji snažil utěšit ujištěním, že není zdaleka první ženou, kterou v těhotenství sužují děsivé noční můry.

„Za to můžou hormony,“ vysvětloval. „To se u žen, které mají jako vy velké bolesti v důsledku uvolnění stydké spony, stává poměrně často.“

Když však navrhl, že jí vystaví neschopenku, Fredrika se zvedla a šla do práce. Věděla, že doma by se zbláznila. A to by ji děsivých snů jen sotva zbavilo.

O týden později se k lékaři vrátila a se sklopeným zrakem připustila, že by přece jen uvítala částečnou neschopenku. Lékař jí tedy bez dalších diskusí napsal potvrzení o pětadvacetiprocentní pracovní neschopnosti.

Fredrika zvolna kráčela krátkou částí chodby kriminalistického oddělení, která patřila Alexovu týmu. Pod tričkem se jí bouřilo břicho podobné basketbalovému míči a prsa už měla téměř dvojnásobná.

„Jako kopečky v jižní Francii, kde se pěstuje výborné víno,“ vyjádřil se před pár dny Spencer Lagergren, otec jejího dítěte, když zrovna trávili večer spolu.

Jako by nestačily bolesti pánve a noční můry – Spencer byl další problém. Když Fredrika na první adventní neděli oznámila rodičům, že je těhotná s univerzitním profesorem, byli v šoku. Ačkoli s ním Fredrika chodila už deset let, nikdy předtím se rodičům o svém milenci nezmínila.

„Ale Fredričko!“ zvolala její matka. „Kolik mu je proším tě let?“

„Je o pětadvacet let starší než já a svoje otcovství bere zodpovědně,“ odvětila Fredrika a téměř tomu sama věřila.

„Aha,“ povzdychl si unaveně otec. „A co to vlastně v dnešní době znamená?“

Dobrá otázka, pomyslela si Fredrika a náhle si připadala stejně unavená jako otcův hlas.

Stručně řečeno neznamenal taková zodpovědnost nic víc, než že se Spencer ke svému otcovství dobrovolně přihlásí a bude platit výživné. A také se bude co nejčastěji s dítětem vídat, aniž však opustí manželku, které se k tomu už téměř veřejnému tajemství přiznal.

„Jak na to reagovala?“ zeptala se ho Fredrika opatrně.

„Že dítě v domě je radost,“ odvětil Spencer.

„Cože? To opravdu řekla?“ vytřeštila oči Fredrika, která nepoznala, jestli si z ní dělá legraci nebo ne.

Spencer jí věnoval suchý pohled.

„Co myslíš?“

Po těch slovech odešel a od té doby už o tom nemlu-
vili.

V práci vyvolal Fredričin stav větší rozruch, než jí by-
lo příjemné, a jelikož se jí nikdo přímo nezeptal, jak se
věci mají, objevila se pochopitelně spousta drbů. Kdo
je asi otcem dítěte single kariéristky Fredriky Bergma-
nové, jediné civilní zaměstnankyně kriminalistického
oddělení, které se podařilo popudit si proti sobě po-
stupně téměř všechny mužské kolegy tím, že jim buď
nevěnovala patřičnou pozornost, nebo dokonce zpochy-
bňovala jejich kompetence?

Stejně je to zvláštní, napadlo Fredriku, když se zasta-
vila před zavřenými dveřmi Alexovy kanceláře. Nikdy
by ji nenapadlo, že by po vypršení zkušební doby u po-
licie opravdu zůstala, a ještě k tomu ráda.

Pořád jsem si představovala, jak odsud co nejrychleji
vypadnu, pomyslela si a na chvílku si položila ruku na
břicho. Ani za nic jsem tu nechtěla zůstat. A přece to
tak nakonec dopadlo.

Hlasitě zaklepala na dveře. Všimla si totiž, že Alex
poslední dobou nějak hůř slyší.

„Dále,“ ozvalo se neochotné zamumlání.

Jakmile však Alex uviděl, kdo přišel, celý se rozzá-
řil. To v poslední době dělal často, mnohem častěji než
ostatní kolegové.

Fredrika mu úsměv opětovala. Vzápětí si však všim-
la, že Alex nasadil ustaraný výraz, a úsměv jí zvadl.

„Spíš vůbec?“

„Jo, jde to,“ odpověděla vyhýbavě.

Alex přikývl, jakoby sám pro sebe.

„Mám tu jeden celkem jednoduchý případ...,“ za-
čal, ale zarazil se a formuloval větu jinak. „Byli jsme
požádáni, abychom prověřili jednu dopravní nehodu.
Na ulici Frescativägen poblíž univerzity někdo srazil

cizince, kterého se nepodařilo identifikovat. Řidič ujel. Potřebujeme zadat otisky prstů mrtvého do databáze, jestli třeba nemá nějaký záznam.“

„A pokud ne, počkáme, zda někdo nenahlásí, že ho pohřešuje?“

„Přesně tak. A taky ještě jednou zkontrolujeme všechno, co už udělali kolegové. Ten muž měl u sebe pár osobních věcí, tak se na ně podíváme. A prostudujeme si i protokol, jestli třeba neobjevíme něco podezřelého.“

Fredrice probleskla hlavou myšlenka, která však byla natolik rychlá, že ji ani nestačila zaregistrovat. Zavřela proto oči a snažila se ji přivolat zpět.

„To je asi všechno,“ ukončil Alex váhavě rozhovor a pozoroval Fredričin zamračený obličej. „Za pár minut jsem do Lví koule svolal poradu ohledně jiného případu.“

„Budu tam,“ přikývla Fredrika bez váhání a zvedla se k odchodu.

Teprve mezi dveřmi si uvědomila, že s Alexem úplně zapomněla probrat to, kvůli čemu vlastně přišla.

V konferenční místnosti přezdívané Lví koule byly zařazené závěsy a vzduch uvnitř připomínal přehřátou saunu. Alex Recht závěsy poodhrnul a konstatoval, že z tmavé oblohy se snášejí sněhové vločky. Hlasatelka v televizi ráno slibovala, že sněžení by večer mělo ustávat, tomu však Alex nevěřil. Lednové i únorové počasí bylo nebyvale rozmarné. Sníh a mráz se střídal s deštěm a vichrem.

„Zatracené počasí,“ poznamenal Peder při příchodu do Lví koule.

„Hrůza,“ odvětil stručně Alex. „Přijde i Joar?“

Peder mlčky přikývl. V téže chvíli se Joar objevil ve dveřích a za ním v těsném závěsu sekretářka Ellen Lindová s Fredrikou.

Na stropě tiše bručel nedávno instalovaný projektor a Alex cosi soustředěně tůkal do počítače, zřejmě ve snaze zařízení zprovoznit. Ostatní trpělivě vyčkávali. Nikoho ani nenapadlo naznačit, že kdokoli z nich je v technických věcech zdatnější než jejich nadřízený.

„Mám pár novinek,“ spustil nakonec Alex zostra a odsunul počítač stranou. „Jak jste si všimli, tohle uspořádání týmu nefunguje úplně tak, jak jsme si představovali. Sloučili nás, abychom byli k dispozici při obzvláště závažných případech, především při pátrání po pohřešovaných a při násilných trestných činech. Poté, co Fredrika nastoupila na částečnou nemocenskou, posílil náš tým Joar, za což jsme velmi vděční.“

Při těch slovech se Alex podíval na Joara, který mu pohled mlčky opětoval. Ten mladý muž měl v sobě jakousi odtažitost, která Alexe zarážela. Jeho vystupování natolik kontrastovalo s chováním Pедера, který byl sice schopný, ale někdy dost netaktní, až ten rozdíl přímo bil do očí. Alex takovou zdrženlivost zpočátku považoval za výhodu, avšak už po pár týdnech začal pochybovat, jestli je to opravdu taková výhra. Bylo evidentní, že Joar špatně snáší Pederův nevybíravý slovník, a Pederovi zase leze na nervy Joarův klid a uhlazenost. Joar by se nejspíš lépe hodil do páru k Fredrice, jenomže ta teď kvůli vyčerpávajícímu těhotenství pracovala jen na tříčtvrtinový úvazek. Alex četl lékařskou zprávu přiloženou k neschopence, která popisovala bolesti a nespavost spojenou s nočními můrami. Pokaždé, když se Fredrika přinutila přijít navzdory svému stavu na stanici, skoro vyděsila kolegy tím, jak byla bledá a očividně slabá.

„Ukázalo se, že když jde do tuhého, je nás málo a potřebujeme posily,“ pokračoval Alex. „To se ostatně dalo čekat. Proto si nás také tak často ke svým případům půjčuje oddělení násilné kriminality. Vystala

tedy otázka, jestli budeme dál existovat jako stálý tým nebo jestli by nebylo lepší rozdělit nás mezi stockholmskou policii a krajskou kriminálku.“

Jako první se ozval Peder, kterého ta slova očividně pobouřila.

„Ale...,“ zaprotestoval, avšak Alex ho zarazil zdviženou rukou.

„Zatím ještě nepadlo žádné oficiální rozhodnutí. Jenom chci, abyste byli v obraze.“

V místnosti se rozhostilo ticho a projektor zhasl.

Alex sáhl mezi papíry, které měl rozložené na stole.

„Každopádně jsme teď dostali jeden případ, nebo vlastně dva, se kterými potřebují pomoci kolegové z Norrmalmu. Včera večer tam byl ve svém bytě nalezen starší manželský pár. Oba mrtví. Jmenovali se Jakob a Marja Ahlbinovi. Našli je jejich přátelé, které pozvali na večeři. Ráno to bylo v novinách, možná jste o tom četli. Když nikdo neotvíral ani nebral telefon, odemkli si ti jejich známí vlastním klíčem a našli je mrtvé. Podle předběžné policejní zprávy zakládající se hlavně na dopisu na rozloučenou, který Jakob Ahlbin napsal, to vypadá, že nejdřív zastřelil svoji manželku, načež sám spáchal sebevraždu.“

Alexův počítač se konečně uráčil spolupracovat a na plátně za Alexovými zády se objevily fotografie z místa činu. Ellen a Joar sebou při pohledu na snímek zastřelených manželů v životní velikosti trhli. Peder se naopak zatvářil nadšeně.

Změnil se, uvědomil si Alex. Takový dřív nebýval.

„V dopise na rozloučenou dotyčný píše, že se především dozvěděl, že se jejich starší dcera Karolina předávkovala heroinem, a že už nemá důvod dál žít. Od svých osmnácti let se léčil s těžkými depresemi. Bral prášky a loni v lednu podstoupil léčbu ECT. Prostě chronický stav.“

„Co je to ETC?“ zeptal se Peder.

„ECT,“ opravil ho Alex. „Elektrokonvulzivní terapie užívaná u obzvláště těžkých případů depresí. Je to vlastně takové restartování mozku.“

„Elektrošoky?“ vyhrkl Peder. „To se smí?“

Do debaty se nezúčastněným tónem vložil Joar: „Jak už Alex říkal, je prokázáno, že pokud se tato terapie aplikuje v rozumné míře, má u obzvláště těžkých případů pozitivní vliv. Zákrok probíhá v narkóze a pacientovi se po něm obvykle výrazně uleví.“

Peder na kolegu vytřeštil oči, nic však neřekl. Raději se otočil na Alexe:

„A proč to přehodili nám? Vždyť je to vyřešený případ, ne?“

„To není tak jisté,“ zavrtěl hlavou Alex. „Ti známi, co je našli, vypověděli, že si absolutně nedokážou představit, že by Jakob Ahlbin byl schopný zavraždit vlastní manželku a sám spáchat sebevraždu. Sice identifikovali jeho zbraň, loveckou pistoli ráže 22, protože spolu oba muži chodili na lov, ale vyslychajícím policistům tvrdili, že by jejich přítel něco takového nikdy neudělal, ať už by měl ke smutku jakýkoliv důvod.“

„A jak to tedy podle nich bylo?“ zeptala se Fredrika, která dosud jen mlčky poslouchala.

„Jsou přesvědčení, že je někdo zavraždil,“ odpověděl Alex. „Oba mrtví byli silně věřící. Jakob Ahlbin byl kněz a jeho žena odbornice na církevní hudbu. Ahlbin se v posledních letech dost angažoval ve veřejné debatě o imigrační politice. Ti známi tvrdí, že byli tak hluboce věřící, že by jim jejich víra pomohla se se smrtí dcery vyrovnat. Připadá jim nemyslitelné, že by pan Ahlbin o smrti dcery nikomu neřekl a uchýlil se k sebevraždě.“

„Takže jeho manželka o ničem nevěděla?“ zeptal se Joar.

„Podle toho dopisu ne. A to těm známým připadá ještě nepředstavitelnější. Že by své manželce neřekl, že jim zemřela dcera.“

„Tak kde začneme?“ zeptal se Peder, který stále nebyl přesvědčen o tom, že se jedná o případ hodný jejich týmu.

„Nejprve vyslechneme ty dva, co je našli,“ odvětil Alex rozhodně. „A taky musíme co nejdřív najít jejich druhou dceru Johannu, která zatím zřejmě neví, že její sestra i rodiče jsou mrtví. To bude možná trochu oříšek, protože kolegům z Norrmalmu se ji zatím nalézt nepodařilo. Bojím se, aby se o té tragédii nedozvěděla z médií. Zatím naštěstí neuveřejnili jména ani fotky, ale to je jen otázka času.“

Alex upřel pohled na Joara a poté na Pedera.

„Zajedte na místo činu a potom vyslechněte ty známé. Zjistěte, jestli má cenu pátrat dál. Kdyby to bylo potřeba, rozdělte se a vyslechněte další lidi. Začněte v jejich farnosti.“

Když se všichni zvedli k odchodu, Peder se zeptal:

„A co ten druhý případ? Neříkal jsi, že jsou dva?“

Alex se zamračil.

„Tu druhou věc už jsem dal na starost Fredrice. Je to rutinní záležitost: neidentifikovaný muž, kterého ráno srazilo auto. Pravděpodobně jen potmě vběhl někomu pod kola, řidič dostal strach a ujel. A nezapomeňte, co jsem vám řekl,“ dodal nakonec.

Peder s Joarem se zatvářili nechápavě.

„Koukejte honem najít tu dceru. Nikdo si nezaslouží dozvědět se o smrti rodičů z novin.“

Bangkok, Thajsko

Slunce právě mizelo za vysokými domy, když si uvědomila, že má problém. Celý den panovalo nepopsatelné horko, teploty vysoce překračovaly obvyklé hodnoty a ona si už od rána připadala nechutně upocená. V neklimatizovaných místnostech absolvovala jednu schůzku za druhou a v hlavě se jí pomalu začínal rodit obrazek. Nebo spíš podezření. Zatím si tím ještě nebyla jistá, ale doma ve Švédsku, až si všechno pěkně utřídí, určitě najde odpověď na všechny otázky.

Do návratu do Švédska zbývalo jen pár dní. Odlet se na její vkus blížil až příliš rychle. Původně si plánovala, že svou dlouhou cestu zakončí několika dny na pláži v letovisku Cha-am, jenže tento záměr jí nakonec překazily neočekávané okolnosti, kvůli nimž usoudila, že bude nejlepší zůstat až do poslední chvíle v Bangkoku.

Krom toho ji poněkud znepokojil otcův poslední e-mail: „Musíš být opatrná. Už to neprodlužuj. Počínej si nenápadně. Táta.“

Po dnešní poslední schůzce požádala muže, s nímž dělala rozhovor, jestli by si od něj z kanceláře mohla zatelefonovat.

„Musím zavolat do Thai Airways a potvrdit letenku,“ vysvětlila mu a vytáhla z tašky plastové desky s letenkami vytištěnými z internetu.

Po několika vyzváněních se na druhé straně sluchátka ozval hlas operátora.

„Ráda bych potvrdila svou letenku,“ řekla a rukou přešla po sošce Buddhy stojící na psacím stole.

„Vaše rezervační číslo?“

Nadiktovala číslo a čekala. Ozvala se klidná hudba a ona pohlédla oknem ven. Horké město se připravovalo na další večer a noc. Bangkok se vyznačoval nepřebornou nabídkou diskoték, nočních klubů, barů a restaurací, neustálým hlukem, nepřetržitými davy lidí proudícími na všechny strany, směsí špíny, prachu a těch nejpodivuhodnějších vůní a zrakových vjemů a také nekonečným množstvím nejrůznějších stánků a obchodů. Tu a tam se dokonce v centru navzdory zákazů objevil ohromný slon. A celý ten chaos přetínala řeka.

Musím se sem ještě někdy podívat, konstatovala v duchu. Ne pracovně, ale jako turista.

Hudba utichla a opět se ozval operátorův hlas.

„*I'm sorry, miss*, vaši rezervaci se nám bohužel nepodařilo najít. Mohla byste mi prosím nadiktovat celé číslo ještě jednou?“

Povzdychla si a přečetla číslo rezervace znovu. Muž, který jí propůjčil svou kancelář, zřejmě začínal být netrpělivý, neboť se ozvalo diskrétní zaklepaní na dveře.

„Hned to bude,“ zavolala.

Klepání ustalo a znovu se ozvala hudba. Tentokrát bylo čekání delší a ona se zatím oddala fantazírování o své budoucí dovolené v Thajsku. Vtom se opět ozval operátor:

„Je mi opravdu moc líto, *miss*, nemůžeme vaši rezervaci najít. Jste si jistá, že opravdu letíte s Thai Airways?“

„Vždyt mám před sebou vytištěnou letenku,“ odsekla podrážděně a pohlédla na papír v průhledném plastu. V pátek s vámi letím z Bangkoku do Stockholmu.

Letenka stála 4567 švédských korun a platba proběhla 10. ledna.“

Slyšela, jak operátor cosi tuká do počítače, tentokrát už se ani nenamáhal pustit hudbu.

„Můžu se zeptat, jak jste se dostala do Thajska, *miss*? Přiletěla jste s námi?“

Při vzpomínce na začátek své cesty se zarazila. Do toho nikomu nic není.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Přiletěla jsem s jinou společností. A nebylo to ze Stockholmu.“

V mysli se jí vybavila jména několika měst: Athény, Istanbul, Ammán, Damašek. To nemusí nikoho zajímat.

Následovaly další minuty ticha a znovu se ozvalo zaklepání na dveře.

„Bude vám to trvat ještě dlouho?“

„Mám problém s letenkou,“ zavolala. „Ještě chvílku.“

Opět se ozval operátor.

„Znovu jsem to pečlivě zkontroloval a mluvil jsem se svým nadřízeným,“ prohlásil rozhodně. „Bohužel u nás nemáte žádnou rezervaci a vypadá to, že jste s námi ještě nikdy neletěla.“

Nadechla se k protestu, operátor ji však předběhl:

„*I am very sorry, miss*. Pokud si přejete zarezervovat novou letenku, jsme vám samozřejmě plně k dispozici. Obávám se, že páteční let už je plně obsazen, ale máme ještě pár volných míst na neděli. Mohu vám nabídnout jednosměrnou letenku za 1255 dolarů.“

„To snad nemyslíte vážně,“ rozčilila se. „Já žádnou novou letenku nechci. Jednu letenku už mám, a to na pátek. Žádám, abyste mě laskavě...“

„Udělalí jsme všechno, co jsme mohli, *miss*. Jediné, co vám mohu doporučit, je to, abyste si v e-mailu zkontrolovala, jestli jste si opravdu kupovala letenku přes nás, a ne přes někoho jiného. Vyskytují se i případy prodeje falešných letenek, ačkoli to se stává opravdu

výjimečně. Ověřte si to, prosím, a pak zavolejte znovu. Zatím vám zarezervuji místo na neděli. O. K.?”

„O. K.,“ odvětila slabým hlasem.

Jenomže O. K. to rozhodně nebylo.

Zavěsila a náhle se cítila hrozně unavená. To jí ještě scházelo. Byrokratické komplikace ji sice provázely po celou cestu, ani ve snu by ji však nenapadlo, že by mohla mít problémy i s návratem domů.

Rázným krokem vyšla na chodbu.

„Omlouvám se, že mi to tak trvalo, ale zdá se, že s mojí letenkou do Švédska je nějaký problém.“

Muž se zatvářil ustaraně.

„Můžu vám nějak pomoci?“ nabídl se.

„Kdybyste mi mohl půjčit počítač s připojením na internet, moc by mi to pomohlo. Potřebovala bych se podívat do své e-mailové schránky a ověřit si rezervaci.“

Muž zavrtěl hlavou.

„*Sorry, miss*, internet tu bohužel nemáme,“ vysvětlil smutně. „Měli jsme ho, ale skoro nefungoval, takže jsme usoudili, že bude jednodušší chodit do internetové kavárny naproti.“

Poděkovala tedy za pomoc a za jeho odvahu, že jí svěřil tak důležité informace, a vydala se do internetové kavárny, kterou jí doporučil.

Dovnitř vstoupila energickým krokem a požádala obsluhu o patnáct minut připojení. Mladá dívka jí ukázala počítač označený číslem tři a nabídla jí kávu, kterou však odmítla doufajíc, že to bude jen otázka pár minut.

Počítač načítal požadovanou stránku pomalu a s hlasitým hučením. Netrpělivě bubnovala prsty do stolu a v duchu se modlila, aby internet nespadol a nemusela začínat znovu. Během svých cest po světě poznala, že internet v zahraničí mnohdy nebývá totéž co internet ve Švédsku.

Zvuk klimatizace podobný burácení tanku jí připomněl zvuky běžné v zemích, přes které se dostala do Thajska. Bezděčně si sáhla na krk, kde měla na řetízku zavěšený flash disk. Ten malý kousek plastu skrýval všechny dosud nashromážděné informace. Už brzy bude doma a konečně složí poslední zbytky téhle skládky.

„Zvládneš to?“ zeptal se jí otec nervózním hlasem večer před odjezdem.

„To víš, že jo.“

Pohládl ji po tváři a už o tom dál nemluvili. Oba věděli, že se o sebe dokáže dobře postarat, a krom toho byla ta cesta její nápad. Přesto otec cítil potřebu tu otázku vyslovit.

„Kdyby něco, zavolej,“ řekl jí, když se loučili na letišti.

Za celou dobu mu však zavolala jen jednou, jinak komunikovali výhradně e-mailem. A ona všechny jeho zprávy po přečtení mazala, ačkoli sama nevěděla proč.

Počítač konečně přestal přezvykovat a na monitoru se objevil nápis:

Zadali jste nesprávné heslo. Zkuste to prosím znovu.

Zavrtěla hlavou. Dnes má zřejmě špatný den. Vytkala heslo znovu. Počítač se opět rozhučel a zpracovával nový pokyn. Vzápětí se objevil tentýž text:

Zadali jste nesprávné heslo. Zkuste to prosím znovu.

Zkusila to ještě třikrát. Stále tatáž odpověď. Ztěžka polkla.

Problém. Mám problém.

V hlavě se jí zároveň zrodila ještě jedna myšlenka: Neměla bych se začít bát?